

PALLIETER

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649666768

Pallierter by Felix Timmermans

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

FELIX TIMMERMANS

PALLIETER

FELIX TIMMERMANS

PALLIETER

Dertigste druk
Oorspronkelijke uitgave

P. N. VAN KAMPEN & ZOON N. V.

EEN FIJNE MORGEND IN DE MEI

In die eerste Lieve Vrouwendagen was de lente ziek. De zon bleef weg en klaterde maar van tijd tot tijd, zo door een wolkenholleken, een bussel licht op de gele boterbloemen. Het verse groen dat zij langs alle kanten geweldig uit den grond, de bomen en het water had gezogen, zat er ongeduldig naar te wachten.

Pallieter zei, met een scheven mond van bitterheid:

‘t Spel is nor de knoppe! . . .’

Maar in den avond van dezen dag was de volle maan, rood lijk een blozenden appel, uit de wolken gebroken en een dunne nevel was lijk een fijn gaas op de Nethe en de beemden komen staan. Zie, als Pallieter dat zag maakte hij met speksel zijn wijsvinger nat, stak hem in de lucht en als hij voelde dat zijn vinger koel werd langs den zuiderkant, schoot hij in een luiden lach, rolde spertelend in het gers en zong in den stillen avond dat het klonk tot over de Nethe:

‘Die mi morghen wecken sal
dat salder wesen die nachtigal

die nachtigale soete;
ick wille dan gaen in genen dal
die suvere bloemen groeten...'

Morgen was het opnieuw zonlicht!

Hij kon er moeilijk van slapen en had bijna den helen nacht, met het venster wagenwijd open, wakker gelegen. Hij hield den wolkbrekenden hemel in 't oog, die na lang wachten gezuiverd was en fijn blauw bleef, bedrest met bleke sterren en gevuld met klaren maneschijn.

En in die stille, nieuwe heerlijkheid, waarin de dauw zoel neerzeeg, speelde omhoog het perelende lied van een jongen nachtegaal. Pallieter rilde. En hij dacht aan de zon, die nu nog ver achter de wereld zat, ievers bij de Moorkens en de Chinezen. Morgen zou ze opnieuw het zoete Netheland beschijnen en ze zou de bomen en planten van geweld doen spreken en klappen, de bloemen doen breken van reuken, de bossen doen denderen van 't danig vogelegefluit en hemzelf, Pallieter, een voet doen groter worden. En hij sloeg van veel te grote blijdschap zijn benen naar omhoog dat de lakens van het bed vlogen. Hij dekte zich weer onder en sliep met een lach op zijn mond.

Als er in het oosten een klaarte bibberde en er een haan had gekraaid, wipte Pallieter uit zijn bed, trok zijn hemd uit en liep in zijnen bloten flicker naar de Nethe. Over den grond en tussen de hoge bomen hing een grijze smoor. Het was heel stil, het gers woog zwaar van den koelen dauw en van de bomen vielen grote lekken.

Pallieter liep en sprong zo maar rats het hoge water in, duikelde naar onder en kwam weer blinkend van water en geluk, naar asem scheppend, in het midden boven. De waterkoelte deed het bloed in zijn lijf opspringen, het deed hem deugd, en hij lachte.

Hij zwom tegen tij in, liet zich op zijn rug drijven, duikelde, zwom op zijn hondkes, draaide en spertelde en stampte met armen en benen, dat het water sloeg en klotste en 't lis en 't jonge riet deed buigen en wiegen.

Allengskensaan met het vergroten van het licht waren de nevels dikker en witter gegroeid en hadden ze onvoorziens heel het land ingewikkeld. Fijn vogelegefluit regende nu uit de onzichtbare bomen, en de nieuwgemaakte bloemreuken dreven met heelder kladden door den mist.

En ginder over de Nethe was de grote, tomatrode zon als een lustige verrassing uit al die witheid opengebloeid.

Pallieter was er van aangedaan en riep:

't Weurdt fiest vandaag! 't weurdt fiest vandaag!

En hij dreste duizend druppels in de lucht.

Dan duikelde hij nog eens onder, als om de ziel van het water mee te nemen en liep dan blinkend, roos als een roos in de witte nevelen naar de Reinaert en hij zong:

'Zo dee Adam —
Zo dee Adam —
Zo dee Adams zonen,
Adam had zeve zone,
zeve zonen had Adam.'

Hij was nog maar enige minuten op zijn slaapkamer als het klare Begijnhofklokske door de witte lande galmde, en hij Charlot haastig van het trapken hoorde gaan. Charlot bleef op haar kamer tot zij Pallieter op de zijne hoorde, want eens had zij hem in zijn geboortekleed zien weerkomen, en was, met een kres en de armen omhoog, terug naar binnen gelopen. Dat mocht nooit meer gebeuren, liever nog de mis te laat komen of ze niet horen, dan op Gods wegen een mens te moeten zien zoals hij uit de handen van God zelf gekomen is!

Als Pallieter gekleed was, ging hij naar beneden, stak de Mechelse stoof aan, zette de geel-koperen moor op het vuur en maalde koffie. Als het water begon te zingen, te grollen en te stuiven schonk hij door. O, de aangename koffiereuk, die een mens zijn hart doet bekomen! Hij vulde rijkelijk de heldere lentekamer en Pallieter stond hem genietend op te snuffelen lijk een hond.

Buiten kleeerde het op. Een zonnestraal kroop schuins het open venster door en rinkelde schitterend op de geelkoperen marmittekes en op het gulden bepapegaaid, brokaten manteltje van een wassen Lievevrouwken.

Pallieter stak met de gauwte zijn vinger in die lichtklad en zei: 'Heunink heèd er ni on. . .'

Hij sneed boterhammen, veegde er, 'nen halven pink dik, zute boter over en haalde uit den kelder een volle schotel verse, hagelwitte plattekees.

En in den hof die nog nat was van dauw en besprongen werd met plekken zon, ging hij radeskens plukken — Loe-

bas met zijn vier jong schoten uit hun vat en sprongen hem bassend rond de benen. Hij gaf hun elk een stuksken suiker en dan liepen zij lijk zot over den natten blijk. Terwijl hij radeskens waste, kwam Petrus, de ooievaar, met een zilveren vis in den roden bek naar zijn nest gevlogen, waar zijn wijf met eieren lag.

Als alles gereed was voor het eten ging hij in d'achterdeur staan en keek over het land dat opkleerde in de zon. Was dat geen deugdelijk oog- en neus- en orenfeest, die lichtgroene, geurende verte met de blinkende waters van de Nethc erdoor, en met koekoek-, haan- en vogelenstem er in? Zeg?...

Pallieter zette ook de voordeur open, zodat er seffens een frisse wind door de gang stroomde, en hij langs twee kanten de nieuwverlichte wereld zag.

Langs dáár die verte van beemden en velden met blauwe bossen en windmolens aan den horizon, en langs de vóordeur de rijkelijke vest, het Begijnhof, en, achter bloeiende hofkens en hobbelige huizendaken, de gele Sint-Gommastoren die juist een dripselend rap kwartierken uitrammelde.

De heldere klokkeklanken waren als de blijde tong van het land.

“t Duurt ni lank genoeg!” zei Pallieter, en hij greep het klokzeel in de gang en begon er zo heftig aan te trekken dat de klok in het torentje bijna geen tijd had om omhoog en omleeg te gaan, en de machtige galm bolde gonzend over de wijde morgenlanden. Hij trok maar, trok, alsof het tot aan 't uiteinde van de wereld moest gehoord worden. En hij zag lachend over end' weer naar 't Begijnhof en de beemden.

Nadatum hees hij, ter ere van het goede weer, in het voorhofken een groot wit vlag, waarin de wind klapperde en de zon speelde.

Het was verschietelijk den overvloed van het machtig vogelegefluit en getjirp in de brede vestebomen na te horen.

En ginder, met den vrede op haar gezicht, kwam Charlot terug van de mis met drie kerkboeken onder den arm. Als Pallieter haar zag, zong hij haar: